

"הייתי יותר מדי צעירה כדי להיות אלמנה, ויותר מדי מבוגרת כדי להתחתן עם איש צעיר – ואחרי קובה כולם נראים כמו שום דבר!"

החצי של קובה

בחורה, נסעה מייד לבית-החולים איכילוב בתל-אביב. היא הספיקה לדבר איתו כמה מילים. למחרת נפטרה.

אז נסעה ריימונד לפאריס, שם פגשה את ז'אק-לוד ברטנר, שהיה אמרגן של מירוצי מכונות. הוא היה קובה קטן, סיפרה ריימונד בחיוך. הוא מאוד רצה לארגן מירוד-מכונות כסיני. אבל פיתאום החזירו את סיני, או הפרייקט התבטל.

ז'אק הזכיר לריימונד את קובה. גם הוא היה חי בלי חשבון, גם הוא אהב לבלות, היו לו שיגעונות, אבל היה לו חיסרון אחד גדול: הוא היה נשוי. אחרי חמש שנים של רומן לוהט, הבינה ריימונד שהוא לא יעזוב את אשתו ולא יתחתן איתה, אז החליטה להיפרד ממנו.

אחרי כן פגשה גבר אמריקאי מלוס-אנג'לס בשם בוב מוסקוביץ. הם נפגשו בפאריס. הסתבר שבוב היה חבר טוב של קובה, ושגם הוא אלמן. אבל זה לא הספיק כדי שריימונד תרצה לקשור את חייה איתו. זה לא היה זה. היא סיפרה, לחוץ מזה לוס-אנג'לס לא מוצאת חן בעיניי. נוסף לזה, אחד כגיל של קובה כבר היה לי, ולא רציתי עוד אחד. אז הדומן עם בוב נגמר אחרי שנה וחצי.

הגברים הטובים נגמרו. נשים רוצות להיות פמיניסטיות היום, והגברים מקבלים את זה בשימחה, זה נח להם. אני בעצמי ילדה, ואני מחפשת מישהו לשכב עליו, לא מישהו שישכב עליי. אני מניחה שריימונד התכוונה למישהו להישען עליו, אבל אני לא מאשימה אותה. היא עדיין מתרגמת מצרפתית.

בינתיים היא גרה בדירה שכורה בפאריס, ועובדת בבוטיק לבגדים. כשהייתה לי די כסף, אני אחזור לארץ, כאן צריך הרבה מאוד כסף כדי לחיות.

אין אף גבר בחייה. לא נשארו גברים להתחתן איתם, לא פה ולא באירופה. אני הייתי יותר מדי צעירה כדי להיות אלמנה, ויותר מדי מבוגרת מכדי להתחתן עם איש צעיר. ואחרי קובה כולם נראים כמו שום-דבר.

ריימונד באה לארץ השכונה, גם כדי להיות בלילה-סדר עם המיטפתה וגם כדי להשתתף בחתונה של ז'קלין, אחותה הקטנה. המתחנת ביום שלישי בבית אמריקה עם יעקב ליברזון, רוסי שהיגר לגרמניה.

ריימונד זילברינג
מישהו שאפשר לשכב עליו

טבעת-יהלום. רק אחרי-כך שמתי לב שטבעת יהלום שלו איננה. הבנתי שלא היה לו כסף לקנות לי מתנה, או הוא הוריד את הטבעת מהאצבע שלו ונתן לי אותה במתנה, אלה התכשיטים היחידים שיש לי עד היום, אלה שקיבלתי מקובה.

הכל היה נהדר, עד שקרה האסון. ריימונד היתה בחופשה בפאריס, שם קיבלה הודעה לחזור מייד לארץ, כי קובה לקה בהתקילב. היא טסה

ולא היה רגע אחד של שיעמום. קובה היה מטורף נחמד, מעולם לא עשה חשבון של כסף. הוא תמיד ביבנו, גם כשלא היה לו. לפעמים היינו טובעים בכסף, סיפרה ריימונד, ולפעמים היו מנתקים לנו את החשמל או את הטלפון, כי לא היה לו כסף לשלם את החשבונות.

לקובה היתה תמיד טבעת-יהלום על האצבע הקטנה. כשמלאו עשר שנים לנשואין שלנו, אמרה ריימונד, הוא הביא לי במתנה

ביום החמישי הגיעה ריימונד זילברינג לארץ, כדי לחגוג כאן את הפסח. כשהיפשיטי טבעת-נשואין על ידה, הסבירה וסיפרה לי: אם אמצא גבר שיהיה חצי ממה שהיה קובה, אני אתחתן איתו מחר!"

לצעירים אני חייבת להזכיר שקובה זילברינג היה אגדה עוד בחייה. הוא היה מלך חייה-לילה והאירועים של תל-אביב במשך שנים רבות. עד שמת.

ריימונד היתה ילדה למישפחה שעלתה ממארוקו, מקובל-אנקה. בת בכורה, שאחיה עוד שש אחיות ואח. אבא היה בעל מיסעדה ומונית. כשהייתה ריימונד בת 17 וחצי, ניהלה רומן עם עידו בן-גוריון, הסופר שהתאבד. הוא שהביא אותה בפעם הראשונה למועדון צברה. לפני 25 שנה זה היה המקום הלוהט-ביותר בתל-אביב, אם לא בארץ כולה. שם היו תמיד מופעי-סטרפיטיו ומופעים גתריזיים אחרים.

ריימונד הכירה את קובה, שהיה מבוגר ממנה 18 שנה. הוא היה בעל-המקום, וגם נראה כך. איש גדול-מימדים וגדול-כרס. אולי יותר מכפי שהיה שמן, נראה שמן וגדול, והיה בעל נוכחות חזקה.

קובה התאהב בריימונד והיא בו, ומאו לא נפרדו. הוא היה משוגע מהתחלה עד הסוף. אמרה ריימונד. הוא ידע שהוא ימות צעיר. אף פעם לא רצה לעשות ריאטה, למרות שהיה חולה-סוכרת. הוא היה אומר לי: אני אמות צעיר, אבל אני לא רואה לך, את תרעי להסתדר.

הוא היה מעשן שלוש קופסאות סיגריות ביום ואהב לאכול הרבה. כשהיינו הולכים למיסעדה, הוא היה לוקח את התפריט, מביט קודם כל ברשימת המנות האחרונות. לפי המנה האחרונה היה מחליט מה יאכל לפני כן. כזה היה קובה. בתקופה הזאת הביא קובה לארץ הרבה אמנים חשובים מחו"ל, בין השאר את שרל אנאבור. את אנריקו מסיאס. את אדי קלברט וזק ברל. חייהם של קובה וריימונד היו פרוצים וסוערים.

ניקמתו של הבעל, או אורי ואורה

מאז גירושו היה אורי אלוני עוף פורה, ורץ מאשה לאשה, כמו פנוי עליו וטוב-לב. עד שנפל גם הוא ברשת, כמו שקורה לכל הבחורים הטובים.

הסיפור ייגמר בחתונה בקיץ. אני אומרת את זה כבר בהתחלה, כדי שלא תהיו במתח, כי תיכף מתחיל סיפור שכולו צרות. ברור-ככל אני לא אוהבת לכתוב על קולגות,

אורי אלוני ואורה שיינרמן
סיפור עם שם מוזר וארוך

כבר מזה שנה שלמה הוא מנהל רומן צמוד עם אורה שיינרמן. אורה (38) היא בעלת בית-הספר האקסטרני שחרי. גם היא היתה נשואה בעבר לאבי, בעל חברת-מחשבים. לשניים שני ילדים (9 ו-12). אבי ואורה גרו בוויליה. כשהתגרשו לפני

אבל הפעם אני חייבת. יש עיתונאי בשם אורי אלוני, ידוע, מוכר וחביב. אורי הג'ל היה נשוי בעבר לבחורה בשם ג'ין, ולהם שלושה ילדים, שתי בנות (12 ו-16) ובן (17 וחצי). כשהתגרשו, נשארו שתי הבנות אצל האמא, והבן הלך לקיבוץ גרשמואל.

אורנה בהן עם משה צ'ין
זוג צעיר, שנראה כמו שני ילדים

דווקא כן נשואין

יש הטוענים שהצעירים של היום אינם הצעירים של פעם. הם בועטים במוסכמות, קארייריסטים, ובעיקר מזלזלים במוסר הנרי שאין.

אם תשאלו אותי, הרור החדש הוא הרבה יותר שמרני מאשר הדור של פעם.

תראו את הקשישים: עד היום חי אריק איינשטיין עם סימנה אליהו, האם של בנו, ללא נשואין. אתם כבר שכתתם את הסיפור של המרת עליזה עזיקרי, שילדה לארץ סאן הנשוי בת ללא נשואין, ושרבקה מיכאלי היתה בחורש השמיני כשהתחתנה. חנן גולדבלט התחתן והתגרש כאילו שהוא מחליף

שנתיים, החליטו שאורה תמשיך לגור בוויליה כמשך שנתיים, ואז תמכור אותה והם יתחלקו חצי-בחצי בכסף.

כשנודע לאבי שאורה מנהלת רומן, נטרפה דעתו והוא החליט לצאת למסע-נקמות. קודם כל הגיש תביעה לבית-הדין, בבקשה שהוויליה תימכר לפני תום השנתיים. בקשתו לא אושרה. אחרי-כך הוא הגיש עוד בקשה, ששירידו לו את סכום המזונות (800 דולר), וגם זה לא התקבל. כסוף הוא הגיש בקשה שיוציאו את אורי אלוני מן הבית, וגם זה לא הלך. אז הבעל פשוט הפסיק לשלם את המזונות, ועכשיו רודפים אחריו צוים לתשלום.

בינתיים חיים להם אורי ואורה בשלווה. מה שאני הכי-אוהב אצלה זה הראש שלה, ולכן זוהי תחנה סופית שלי: אמר לי אורי, ובקש שאקרא לסיפור אורי ואורה. אז אני לא אוהבת לסרב לקולגות, ולכן יש לסיפור שם מוזר וארוך.